

[C. J. F. Sven.]

nogen Kapital, i hvert Tilfælde ikke være Kapital, han har kunnet spare sig op, medens han har været Medhjælper.

Til Reglerne om Apotekerfonden skal jeg bemærke, at efter den foreslaaede Udvildelse af Fondens Omraade mener jeg ubetinget, der maa laves en mere fast Bestyrelse. Som det nu er, ligger det direkte under Indenrigsministeren, der selv fastsætter de nærmere Regler for Fondens Ledelse og derved i Virkeligheden faar en mægtig Beføjelse, som man ikke ser paa mange andre Omraader, og man maa huske paa, at det er store Penge, der gaar ind i Apotekerfonden. Jeg vil derfor bestemt holde paa, at vi ved denne Lejlighed i selve Loven indfører Regel for denne Fonds Bestyrelse.

Det er foreslaaet, at man fremtidig fra Fondens Side kan laane Privilegiehavere Penge til Indkøb af Varer og Inventar. Det er i og for sig en udmærket Foranstaltning, men der er rigtignok det ved det, at det inddebærer en meget stor Risiko. Denne Risiko søger man at komme udenom ved at foreslaa, at for saadanne Laan har Apotekerfonden Underpant i Apotekets Inventar og Varebeholdning. For saa vidt vedkommende Apoteker ejer den Bygning, i hvilken Apoteket er, er det i direkte Strid med Tinglysningsloven, idet efter Tinglysningsloven alt Inventar, hvis Apotekeren selv ejer Ejendommen, gaar ind under de faste Prioriteter. Rent bortset herfra gad jeg imidlertid vide, hvor man tror, at den ubemidlede, der lige har faaet Laan af Apotekerfonden til Varelager og Inventar, i øvrigt skal faa Kapital fra.

Thi man maa vel erindre, at det at drive et Apotek kapitalmæssigt ikke ordnes blot ved, at man faar købt Inventar og Varebeholdning; efter Lovforslaget skulde man tro, at det var Koncipisterne ubekendt, at der kræves en i Virkeligheden forbløffende udstrakt Kreditgivning for at være Apoteker, hvilket nødvendiggør en meget betydelig Driftskapital; derfor hjælper det ikke, at man giver en Mand Penge til Inventar og Varebeholdning, hvis han ikke har den fornødne Driftskapital. Hvis Staten, som den menneskekærlige Sjæl den er, tager al den Sikkerhed, Manden overhovedet kan præstere, vil det være utroligt, at andre skulde yde ham større Kredit, at andre skulde vise Manden større Tillid, end Staten og Apotekerfonden gør; vilde det ikke være at forlange lidt for meget?

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet var saa glad for denne Bestemmelse;

det var endelig et Skridt i den rigtige Retning, nu kunde de ubemidlede sagtens være glade, nu blev de ikke længere afhængige af disse fæle Folk, som udlaante Penge, rent bortset fra, sagde den ærede Ordfører, at hidtil havde de maaske ikke kunnet faa Penge. Ak jo, det har hidtil været saaledes, at der ligefrem har været Tilbud fra Folk om at maatte laane den fornødne Kapital, og de Vilkaar, Pengene er blevet budt paa, har ikke været Slavekaar. Hvis man i alle Fag, naar man staar uden Kapital, kunde paaregne den Støtte, der kan faas indenfor Apotekerbranchen, tror jeg, ingen Grund der var til at klage; jeg tror ikke, man har set noget som helst Tilfælde, hvor en Apoteker er blevet afhængig af sin Kapitalgiver.

Jeg kommer derefter til Spørgsmaalet om de salgbare Privilegier. Begrundelsen for deres Overgang til de almindelige, personlige Privilegiets Kreds maatte vel være, enten at der herved opnaaedes en Fordel for Samfundet, for Publikum eller for Farmacien. Jeg beklager, at jeg tror, at samtlige 3 Spørgsmaal maa besvares benægtende.

Jeg kan ikke indse, at der samfundsmæssigt set skulde vindes noget herved. Jeg lyttede forgæves til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, men jeg maa desværre med Beklagelse konstatere, at det kun var Talemaader, det var Kapitalisterne og Pengeprivilegierne, og jeg ved ikke hvad — al den Tale, vi saa udmærket godt kender, men som blot ikke er Argumenter.

Da man i sin Tid fra Statsmagtens Side gav reelle, salgbare Privilegier, gjorde man det jo ikke for de paagældendes egen Skyld, man gjorde det i Samfundets Interesse, og man paalagde Privilegiehaverne visse Forpligtelser, Forpligtelser, de har den Dag i Dag. Den Overkapitalisering, som ikke mindst den ærede Ordfører for Socialdemokratiet mente der forelaa, er nu ikke helt rigtig; i hvert Tilfælde var de Tal, han nævnte, ikke helt overbevisende. Jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, at de Tal, der blev citeret som Bevis paa, hvilken mægtig Stigning der havde været i Privilegierne, ogsaa omfattede de faste Ejendomme.

Naar man saa ser, at den Stigning, der har fundet Sted fra 1910 til 1923 for et Privilegium i Ringkøbing, hvor jeg forudsætter, den faste Ejendom er med, er fra 300 000 til 550 000 Kr., er det ikke saa imponerende, Ringkøbing er ganske vist ikke nogen Storstad, men jeg gaar ud fra, at Ringkøbing ogsaa paa Ejendomsomraadet har haft en be-